

Închinați-vă Creatorului

Sabat după-amiază

Completați și memorati: „Iată postul plăcut Mie: _____ lanțurile răutății, _____ legăturile robiei, _____ celor asupriți și _____ orice fel de jug; _____ pâinea cu cel flămând și _____ în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, _____ și nu _____ spatele semenului tău!” (Isaia 58:6,7)

Chiar la o citire rapidă, profeții Vechiului Testament ne avertizează cu privire la tratarea incorectă a celor săraci și oprimați. Profeții și Dumnezeu, în Numele căruia vorbeau, erau indignați de ce vedeau că se face în toate națiunile înconjurătoare (Amos 1 și 2). Dar ei aveau și un simțământ de mânie și întristare din cauza nelegiuirilor care se făceau chiar în poporul lui Dumnezeu, de către cei care primiseră atât de multe binecuvântări divine. Dată fiind istoria lor, dar și legile date lor de Dumnezeu, ei ar fi trebuit să știe mai mult. Din nefericire, nu întotdeauna a fost așa și profeții au avut multe de spus despre această stare nefericită a lucrurilor.

Este interesant să descoperim că multe dintre cunoscutele afirmații ale profeților referitoare la dreptate și nedreptate sunt în legătură cu închinarea. După cum vom vedea, adevărata închinare nu este ceva ce are loc doar în timpul ceremoniilor religioase, ci înseamnă și să ai aceleași preocupări ca Dumnezeu pentru bunăstarea celorlalți și să încerci să îi ridici pe cei asupriți și uitați.

La scurtă vreme după ce i-a scos pe israeliți din Egipt, Dumnezeu li S-a descoperit la muntele Sinai și le-a dat Cele Zece Porunci în formă scrisă, inclusiv primele două porunci în care era specificat să nu se închine la alți dumnezei și să nu își facă chipuri cioplite (Exodul 20:2-6). Poporul a promis să facă tot ce i se poruncise și să fie poporul Lui (Exodul 24:1-13).

Dar Moise a rămas pe munte aproape șase săptămâni și poporul a început să se întrebe ce se întâmplase cu el. Sub presiunea mulțimii, Aaron a făcut un vițel de aur și i-a condus pe israeliți să aducă jertfe înaintea lui, după care „au șezut de au mâncat și au băut, apoi s-au sculat să joace” (Exodul 32:6). Atât Domnul, cât și Moise au fost indignați văzând cât de repede se întorseseră oamenii la închinarea la idoli – și părea că doar mijlocirea lui Moise l-a salvat pe Israel de la pedeapsa meritată (vers. 30-34).

Totuși idolatria a fost o ispită în fața căreia poporul lui Dumnezeu a căzut mult prea des. Istoria regilor lui Israel și ai lui Iuda este presărată de perioade de idolatrie, care includ faptele nelegiuite ale unor regi care și-au condus supușii la închinarea la idoli. Necredințioșia lor a fost ținta profeților lui Dumnezeu trimiși mereu să cheme poporul să se întoarcă la El. Adesea, printre apelurile la redășteptare și reformă, erau și apeluri la o purtare mai bună față de săraci, nevoiași și cei fără ajutor din mijlocul lor.

1. Ce punct important scoate în evidență autorul în Psalmii 115:1-8?

Tendința noastră, ca oameni, este să devenim asemenea lucrului sau persoanei căreia ne închinăm sau asupra căreia ne concentrăm atenția. Astfel, a fost natural ca preocuparea pentru semeni și pentru dreptate să scadă când poporul lui Dumnezeu a încetat să se mai

închine unui Dumnezeu al dreptății și s-a îndreptat spre zeii falși ai națiunilor din jur, adesea zei ai războiului sau ai fertilității. Când au ales alți zei, israeliții și-au schimbat atitudinea în multe aspecte, inclusiv în modul de a-i trata pe ceilalți. Dacă I-ar fi rămas credincioși lui Dumnezeu, ar fi avut aceeași preocupare ca El pentru cei în nevoie.

Meditează mai mult la ideea de a deveni asemenea celui căruia te închini. Vedem manifestări contemporane ale acestui principiu?

Luni, 5 august

Un motiv de închinare

În Biblie, poporul lui Dumnezeu este chemat la închinare, dar și nouă ni se spune să ne închinăm lui Dumnezeu știind cine este El, ce a făcut și cum este. Între atributele Sale se numără bunătatea, dreptatea și mila. Când ni se reamintește cum este Dumnezeu, ce a făcut El pentru noi (în special jertfa lui Hristos) și ce făgăduiește El să facă, toți avem motive să ne închinăm și să-I aducem laudă.

2. Ce motive ne prezintă următoarele versete?

Deuteronomul 10:17-22 _____

Psalmi 101:1 _____

146:5-10 _____

Isaia 5:16 _____

61:11 _____

Aceste motive pentru închinare nu erau noi pentru poporul lui Dumnezeu. Momentele de închinare cele mai pline de entuziasm pentru israeliții eliberați din Egipt au fost după intervențiile evidente ale lui Dumnezeu. După ce au fost scoși din Egipt și au trecut Marea Roșie, Moise și Maria au condus poporul în cântări de laudă pentru tot ce văzuseră și pentru că fuseseră salvați (Exodul 15).

Dreptatea și mila lui Dumnezeu, demonstrate în astfel de evenimente, nu trebuiau uitate. Când poporul păstra vii aceste amintiri, povestindu-le iar și iar, faptele și dreptatea lui Dumnezeu continuau să fie o inspirație și pentru generațiile care urmau să vină. Un exemplu – Deuteronomul 10:17-22.

Mai întâi de toate, dreptatea lui Dumnezeu este parte din cine este El, o componentă-cheie al caracterului Său (Iov 34:12). Dumnezeu este drept și este interesat de dreptate – un motiv pentru a ne închina Lui și a-I da slavă.

Dreptatea lui Dumnezeu este văzută în faptele Sale drepte și neprihănite pentru poporul Său și în favoarea celor săraci și asupriți. Biblia descrie un Dumnezeu care „ia aminte la strigătul celui nenorocit” (Iov 34:28) și este activ și nerăbdător să îndrepte răul din lumea noastră. Acest lucru se va face pe deplin la judecata finală a lui Dumnezeu și la re-crearea lumii.

Israel avea motive să-L laude pe Dumnezeu. Ce motive avem noi?

Martți, 6 august

Asupritorii religioși

În vremurile bune ale împărăției, poporul se întorcea la templu și la închinarea la Dumnezeu, deși aceasta era adesea amestecată cu influențe din idolatria națiunilor înconjurătoare. Dar, în viziunea profeților, nici cele mai bune încercări de a fi religioși nu erau suficiente pentru a-i întoarce de la relele intrate în viața lor de zi cu zi. Oricât de mult s-ar fi străduit să fie religioși prin ceremonii de închinare, muzica imnurilor lor nu putea acoperi strigătele celor săraci și asupriți.

Amos a descris poporul din zilele lui astfel: „Voi mâncați pe cel lipsit și prăpădiți pe cei nenorociți din țară” (Amos 8:4). El le-a văzut nerăbdarea de a termina ceremoniile pentru a redeschide piața și a se întoarce la negoțul lor necinstit – să cumpere „pe cei nevoiași pe argint și pe sărac, pe o pereche de încălțăminte” (vers. 6).

3. Ce le spune Dumnezeu acestor oameni religioși despre ceremoniile lor?

Isaia 1:10-17 _____

Amos 5:21-24 _____

Mica 6:6-8 _____

Profeții au folosit adesea un limbaj aspru pentru a lua în râs religia și închinarea care nu au nicio legătură, ba chiar sunt în contrast cu suferința și asuprirea celor din jur. În Amos 5:21-24 citim despre Dumnezeu că „urăște”, „disprețuiește” și este dezgustat de închinarea lor. Strângerea lor laolaltă este descrisă ca un „miros urât”, iar darurile și muzica lor nu au nicio valoare.

În Mica 6 vedem câteva sugestii tot mai emfaticе, chiar batjocoritoare, despre cum s-ar putea închina „mai bine”: mulțimi de ardere-de-tot, „mii de berbeci” sau „zeci de mii de râuri de untdelemn” (Mica 6:7), apoi sugestia extremă și înfricoșătoare, dar deloc străină, de a-și jertfi întâiul născut pentru a câștiga favoarea și iertarea lui Dumnezeu.

De fapt, Domnul dorea ca poporul Său „să facă dreptate, să iubească mila și să umble smerit cu Dumnezeu” (Mica 6:8).

Ai fost și tu vreodată preocupat mai mult de formele și ceremoniile religioase decât de cei în nevoie din jurul tău? Ce ai învățat din acea experiență?

Miercuri, 7 august

Un mod de închinare

În explicația despre relația dintre închinare și dreptate, profeții mai atrag atenția asupra unui pas: grija față de cei săraci, asupriți și cei în nevoie, ca o parte importantă a închinării.

4. Citește Isaia 58. Ce se spune în prima parte a capitolului că nu a mers bine în relația dintre Dumnezeu și poporul Său?

Această mustrare le este adresată unor oameni religioși. Ei par să Îl caute sincer pe Dumnezeu, dar ceva nu funcționează. De aceea, El le spune că ar trebui să schimbe modul în care se închină, să încerce să-l slujească altfel. Iată ce dorea El: „Dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug” (vers. 6). Ei ar fi trebuit să îi hrănească pe cei flămânzi, să ofere un adăpost celor fără adăpost și să îi ajute pe cei în nevoie.

Aceste activități nu sunt prezentate ca fiind singura modalitate de închinare, dar Dumnezeu le prezintă ca un mod de închinare de preferat față de practicile lor tradiționale. Astfel, închinarea nu este îndreptată doar spre interior, ci ea aduce binecuvântare tuturor celor din jurul adevăraților închinători. „Adevăratul scop al religiei este să îl elibereze pe om de povara păcatului, să elimine intoleranța și asuprirea și să promoveze dreptatea, libertatea și pacea.” – *CBAZȘ*, vol. 4, p. 306

În Isaia 58:8-12, Dumnezeu făgăduiește binecuvântări ca răspuns la această formă de închinare. De fapt, Domnul spune că, dacă s-ar concentra mai puțin asupra lor înșiși, oamenii ar vedea că El Însuși lucrează împreună cu ei și prin ei pentru a aduce vindecare și restaurare.

Interesant că acest capitol face legătura între acest mod de închinare și o reînnoire a păzirii Sabatului ca o „desfătare”. Deja am studiat despre legătura dintre Sabat și lucrare, dar aceste versete includ ambele activități în apelul către popor de a revitaliza închinarea și de a descoperi binecuvântarea lui Dumnezeu. Meditând asupra acestor versete, Ellen G. White comentează: „Asupra celor care țin Sabatul Domnului este așezată răspunderea de a face lucrarea milei și a dărnicii.” – *Lucrarea de binefacere*, p. 121

Când a fost criticat de unii conducători religioși din zilele Sale că mânca împreună cu „păcătoșii”, Isus l-a citat pe profetul Osea, spunându-le să se întorcă la cărțile lor și să descopere ce a vrut să spună Dumnezeu când a afirmat: „Milă voiesc, iar nu jertfă!” (Matei 9:13, citat din Osea 6:6).

Domnul Isus a avut o viață de slujire și grijă pentru alții. Interațiunile cu ceilalți, minunile de vindecare și multe dintre pildele Sale îi învățau pe oameni că o viață trăită astfel era cea mai bună cale de a-și exprima devotamentul față de Dumnezeu. Conducătorii religioși erau cei mai mari critici ai Săi, dar și ținta celor mai aspre muștrări ale Sale. La fel ca în vremea lui Isaia, ei credeau că au asigurată o relație specială cu Dumnezeu prin practicilor lor religioase, în timp ce îi exploatau pe săraci și îi ignorau pe cei în nevoie. Închinarea lor nu era în conformitate cu faptele lor și Isus a condamnat această ipocrizie.

5. În muștrarea adresată de Domnul Isus, cum înțelegem expresiile „casele văduvelor le mănâncă” și „o mai mare osândă va veni peste ei”?

Marcu 12:38-40 _____

Probabil cea mai aspră predică a lui Isus – în special pentru conducătorii religioși din vremea Sa – se găsește în Matei 23. Aici El arată că religia lor nu le este de folos celor dezavantajați, ci ea adaugă mai mult la poverile lor. Isus a spus că, prin faptele lor sau uneori prin lipsa lor de acțiune și compasiune, acești conducători le închiudeau oamenilor Împărăția cerurilor (Matei 23:13).

Dar ca un ecou al profețiilor făcute cu secole înainte, Isus a vorbit direct și despre prăpastia dintre practicile religioase stricte și nedreptățile pe care le făceau și de pe urma cărora profitau (vers. 23).

Practicile și obiceiurile lor religioase nu erau greșite în ele însele, dar nu trebuiau să ia locul unei purtări corecte față de ceilalți.

Cum putem evita capcana de a crede că a avea și a cunoaște adevărul este suficient?

Vineri, 9 august

Un gând de încheiere

„Am fost instruită să aduc în atenția poporului nostru Isaia 58. Citiți acest capitol cu atenție și înțelegeți felul de slujire care va aduce viață în bisericile noastre! Lucrarea Evangheliei trebuie dusă înainte prin dărnicia noastră la fel ca și prin truda noastră. Când întâlniți suflete suferinde, care au nevoie de ajutor, ajutați-le! Când întâlniți flămânzi, hrăniți-i! Făcând aceasta, veți lucra în domeniul de lucru al lui Hristos. Lucrarea sfântă a Maestrului a fost o lucrare de binefacere. Poporul nostru de pretutindeni să fie încurajat să ia parte la ea.” – Ellen G. White, *Lucrarea de binefacere*, p. 29

Rezumat: Deși erau preocupați de răul care se făcea în țară, profeții se concentrau în mod special asupra rețetelor comise de poporul care susținea că se închină lui Dumnezeu. Pentru profeți și pentru Isus, închinarea nu are de a face cu nedreptatea și o astfel de religie este numită fățarnicie. Adevărata închinare include eforturile împotriva asupririi și grija față de săraci și nevoiași.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Lucrarea de binefacere*, capitolul „Isaia 58 – O rețetă divină”; *Hristos, Lumina lumii*, capitolul „Vaiuri pentru farisei”.

Biblia: 2 Samuel 21–1 Regi 3

1. Cine și de ce a asociat apa cu sângele, refuzând s-o bea, deși o dorise?

2. În cât timp a străbătut loab țara, ca să împlinească porunca împăratului?

3. Ce profeție s-a împlinit când preotul Abiatar a fost scos din slujbă?

4. Unde se aduceau jertfe înainte de construirea templului și care era cel mai important loc de închinare?

***Evangelizare*, subcapitolul „Problemele specifice evanghelizării în orașele mari”**

5. Din afirmația lui Ellen G. White, de ce jumătate din munca depusă în marile orașe se pierde?
